

слѣдень мой пріятель, който мя гледа отъ огледалото ми! Искамъ, думамъ, да опиша помышленията и животътъ си, не обстоятелно и дѣтински, но и безъ да пропусна всичко що е достойно за забѣлзваніе и най-вече безъ да съжа. Ще обичамъ тойзи мой дневникъ; той ще ми служи като братскій отзивъ който усажда самотѣтъ ми и като вторъ совѣсть, която не допуска никое дѣйствиe на живота ми да остане не записано отъ самага мене съ постоянство.

Като изслѣдувамъ постоянно минжлото намѣрвамъ обстоятелства и работы които отдавно трѣбаше да ми отворятъ очитѣ, ако сыновнето почитаніе, навикътъ и безчувственността на празныйтъ животъ не мязаслѣпявахъ. Днесъ разумѣвамъ непрѣстаннѣтъ, дълбокъ меланхоличъ на майкѣ си; днесъ разумѣвамъ отвращеніето ѝ къмъ свѣтовнытъ работы, и еднообразното ѝ и просто облекло, заради което баща ми по нѣкога ѝ подиграваше, а по нѣкога ся сърдеше. — Приличашъ на слугинѣ, думаше ѝ той.

Исповѣдвамъ че домашный ни животъ ся смутяваше по нѣкога и отъ по-серіозны прѣспирни; но тѣ никога не ставахъ въ мое присѣдствіе; до мойтъ слухъ стигахъ само деспотическыйтъ бащинъ ми гласъ, майчинытъ ми плачове и шушнатіето на умоляющитѣ нейны уста. Азъ отдавахъ тѣзи бури на насидственнытъ но безплодны старанія на бащѣ си, който ищѣше да въскрѣси въ